Je ziet dat de maatschappij er niet door verandert. Ik zeg je, Hans, dat het gekken 'en dwazen zullen zijn, die ons de kans geven deze studie voort te zetten. Je moet het niet zoeken bij de gezonden van geest, maar bij de abnormalen. Ik zeg je: wij zijn ziek, zij zijn gezond!
Zij, Hans, beleven de natuurlijke, wetten zooals ze zijn, ook al zijn deze zielen voor deze maatschappij verongelukt. Voel je de barmhartigheid, de dwaasheid als wij zeggen: ,,Wij zijn normaal! Ik zeg je, dat ik het niet meer durf. Zij zijn volgens mij — en daarvoor kreeg ik reeds bewijzen — zoo bovennatuurlijk, dat jij, als geleerde, en wij, leeken, er het „hemelsche" niet van kunnen begrijpen, niet kunnen zien, omdat wij die werkelijkheid nimmer hebben gekend. Althans nu niet, want ik geloof. Hans, dat wij allen door dien vervloekten waanzin heen moeten, willen wij het licht zien, de waarheid in ons hart beleven en tot groei en bloei brengen, zooals ons voorgeschreven wordt. Maar dan zie je alles anders!
Een gek, beste Hans, is ’n normale voor zijn wetten! Jij kunt werelden beleven, als je wilt, maar ga er dieper op in, zie achter het masker, anders kom je er niet. Al dat geklungel, dat geknoei voor die lichamen, helpt je niet! Ik weet wel, wat dan? Maar dat komt nog! Nü sta je en met jou al die collega's voor de machteloosheid. Je kunt iets doen....... maar daarmede is de ziel niet geholpen. Wij moeten beginnen met vast te stellen, waar de fouten liggen en hoe die menschelijke knoeierij1 is begonnen. Ik geloof niet, dat het de hersens zijn, ook al zullen er stoffelijke stoornissen zijn die op dat uurwerk hebben gewerkt. Een tumor bijvoorbeeld zie ik als stoffelijke afbraak. Maar wat wil je doen voor ’n godsdienstwaanzinnige? Een moeder, die gebroken is, omdat zij haar kind dood ter wereld bracht? Je staat niet alleen voor de stoffelijke afbraak, maar vooral ook voor de geestelijke en die is het, waardoor onze maatschappij verongelukt!”
„Ga voort.”
„Ik zeg je, dat de ziel aan de afbraak begonnen is. En dat geldt voor al de ziekten op aarde. Wij zijn het zelf, Hans! Natuurlijk is er stoffelijk geknoei, menschen, die de vrucht vernietigen, maar wij moeten terug naar de eerste afbraak. Als de stof het nevelstadium heeft gekend, zou dan de ziel dat niet hebben doorgemaakt? De mensch ziet zijn God niet. De mensch wil alles voltooid zien én bezitten, de mensch denkt en vraagt: „Waarom maakte Hij alles niet af volgens Zijn begrippen, Zijn Almacht? Maar wat waren wij voordat deze „schepping" begon, Hans? Zie terug... en je komt voor je eigen afbraak te staan. Ik geloof, dat ik nu bezeten ben, maar ga ik ’n vergelijking maken, dan weet ik. dat ik nu leef; slechts korten tijd terug was ik een levend-doode. Ik zie mijn eigen nut en ik verzeker je, dat ik niet gedacht had, dat het zoo eenvoudig was, ook al

sta ik soms op het punt te bezwijken, maar dat gebeurt niet. Hans; anderen zullen bezwijken, ik niet!
De natuur geeft me houvast. Ik kan je niet alles verklaren, maar geloof me als ik je zeg, dat het in me bruist. De natuur wil 'n open boek zijn wel, ik lees daarin. De eene bladzijde is schooner dan de andere.
O, Hans, als je de Moeder leert kennen. Je verliest er jezelf door! Maar wat ligt daar achter, vraag je na lezing. Dan sta je meteen voor millioenen

problemen, die geen problemen zijn, doch natuurlijke opbouw hoe vreemd het ook tot je komt. De ziel ontwaakt in de moeder. Als ze in hel menschelijke organisme geboren wordt, staat zij voor den volgenden stap. Maar je weet het: eens leefden praehistorische menschen op aarde; wij, dat neem ik als vaststaand aan, leefden eens in de oerwouden. En vandaar uit begonnen wij ons menschelijk bestaan, leerden wij Zijn wetten kennen, die we als ’n kasteeltje gingen bewonen en waarin we nu de rotheid van ons zelf mogen aanschouwen. Ik weet het nog niet, maar er is verandering ten goede gekomen, we zijn aan het ontwaken.